

Provst Tønnesen løftede sine buskede Bryn. Hm! Skulde der monstro alligevel? . . . Han gav sig hurtigt til at tale om andre Ting og forlod kort efter Stuen.

III

Kapellan Hansted var gaaet op paa sit Værelse, et rummeligt Kvistkammer, der laa stille og ensomt, omgivet af et stort, tomt Loftsrum, en lille Verden for sig selv. Trods den skraanende Tagvæg og det sparsomme Lys fra Stuens eneste Vindu saae der hyggeligt ud. Der var Skrivebord, Sofa, en gammeldags Mahogni Skrivepult, Reoler fulde af Bøger, en stor Lænestol, smaa Tæpper paa Gulvet og en Seng bag et Skærmbrædt. Luften derinde var frisk og krydret. Kapellanen var nemlig et Særsyn mellem Teologer — han røg ikke Tobak. Derimod var han ivrig Blomsterdyrker; i Vinduet stod der fuldt af Potteplanter, og op ad Karmen snoede sig en Vedbendranke med lysgrønne Blade.

Over Sofaen, mellem to store Billeder af Luther og Melancton, hang en lille Samling Familieportræter. Her saae man Kapellanens Fader, en høj, mager, statelig udseende Herre, der diplomatisk tilknappet stod støttet til en Konsol med en Silkehat i Haanden og et bredt Ordensbaand i Knaphullet. Ved Siden af ham hang et lille Daguerreotypi-Billede af hans Moder, omgivet af en Krans gule Evighedsblomster. Billedet skrev sig fra Fru Hansteds Pige dage. Det var saa blegt af Solen, at man ligesom gennem en Taage akkurat skimtede et ungdommeligt Hoved med en mærkelig høj Frisure og to store, lyse, vidtaabne Øjne. Desuden var der Billeder af Kapellanens Broder, Garderløjtnanten — et kønt ungt Menneske med et kækt og muntert Ansigt — samt af Søsteren, Generalkonsulinden, en lille fuglefin Skabning, endnu næsten et Barn, med nervøst missende Øjne og et sygeligt Smil.

Og derhenne ved Skrivebordet sad nu Emanuel, den ældste af Etatsraad Hansteds Børn. Han sad med Haanden under Kinden, iført en brun Klædes Slobrok, ifærd med at læse et Brev.

Brevet var fra Faderen. Han havde modtaget det allerede den foregaaende Dag, men opsat at læse det for ikke at forstyrres